

Dorina Ștefania Potârcă (n. Marinescu), profesoară de franceză, soția fruntașului național-țărănist Virgil Potârcă (deținut politic în perioada 1950-1954, mort în închisoarea de la Sighet).

Arestată la 15 aprilie 1952 în lotul „familiilor demnitarilor”, a trecut prin lagărele de la Ghencea, Popești-Leordeni, Pipera și închisoarea Dumbrăveni, executând o condamnare administrativă de doi ani.

A fost eliberată la 19 aprilie 1954, fiind apoi obligată să se angajeze în diverse posturi fără legătură cu pregătirea sa profesională: muncitoare, vânzătoare, funcționară. Abia în 1957 a fost reprimată în învățământ ca profesoară suplinitoare.

Virgil Potârcă (1888-1954), fruntaș P.N.Ț., fost subsecretar de stat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, apoi – succesiv - ministru al Justiției, al Agriculturii, al Lucrărilor Publice și Comunicațiilor. Arestat la 5/6 mai 1950, a fost închis la Sighet. Încadrat ulterior în Decizia M.A.I. nr. 334/1951, a primit o pedeapsă de 24 luni, care a fost apoi majorată cu 60 luni, conform Deciziei M.A.I. numărul 559/1953. A murit în penitenciarul Sighet, la 6 iunie 1954.

„Arestarea soțului meu

În dimineața zilei de 5 mai 1950 la ora 5 sună soneria. Soțul meu se scoală și deschide larg ușa. Și ce planuri, ce pregătiri făcute! Doar se știa cine vine în locul lăptăresei.

Au năvălit în casă cu armele în mână. Civili și securiști – spărseseră ușa de la intrarea blocului în loc să cheme portăreasa (probabil turnătoare și ea). Am luat un capot pe mine și a început percheziția superficială, de formă. Soțul meu era palid, dar liniștit. Tudor nu dormise acasă în noaptea aceea. Îl prinsese o ploaie mare la școală și rămăsese să doarmă la sora mea ce locuia în apropiere. Am deschis ușa unde dormea fetița. Ea avea 7 ani atunci și băiatul 11. Ea nu a simțit nimic. Nu au trezit-o și au închis ușa la loc.

„Dumneavoastră ne urmați!”, era formula. El s-a îmbrăcat. Nu și-a luat nici un bagaj. I-am făcut un ceai, din care a gustat, dar nu l-a putut bea. Ne-am luat rămas bun. Mi-a spus „Curaj!” și ne-am uitat lung unul la altul. Nu știam atunci că nu-l voi mai vedea niciodată. Și dus a fost...”

„A sosit iarna. Ger, zăpadă, mizerie cumplită. Ni s-au dat la magazie haine penale de iarnă. Fustă și jachetă în dungi. Aspre, țepene, necălduroase. Mi s-a dat un număr prea mare și m-am dus la magazie să le schimb. Purtam o glugă se lega la spate prin două benzi. ... Ninge, pământul era înghețat bocnă. Noi lucram la diguri. Așa lucrasem și vara aproape tot timpul. Dar de unde atunci ne frigea soarele, praful de pe diguri se lipea de noi și când de turnam apă în cap ea șiruia pe noi și deveneam un fel de zebre în așa hal de murdare că ne uitam una la alta și nu ne mai recunoșteam. Acum înghețam îndată ce ne opream din muncă. Întâi dădeam

zăpada la o parte și apoi ridicam digul. Milițienii își făceau un foc mare și stăteau în jurul lui. (...) Cella (Neamțu) se ținea de capul meu să mănânc. O lingură pentru Tudor, o lingură pentru Voichița – mă silea căci nu mâncam aproape nimic și slăbisem cumplit. Nu mâncam decât pâinea și puținul ce-l aveam din pachet. Și plângeam, continuam să plâng. (...) Intru în curte. Mă uit pe fereastră. Copiii cu mama sunt la masă în sufragerie. Ciocănesc la geam. Copiii sar. „E mama, mama!” Se năpustesc, deschid ușa. Sărutări, îmbrățișări și plânsete. Băiatul e în salopetă, se întorsese de la muncă. Și privesc mânuțele lui fine, înnegrite și muncite. Plâng, e muncitor la 14 ani. Și fetița, ce scumpă e! (...) Greutățile au continuat și au fost mari. Eram tot într-o pușcărie dar în una mai vastă, aceea a țării întregi... Slăbită, mă clătinam pe picioare când ieșeam în oraș. Fără bani, fără slujbă, cu doi copii încă mici...”

Fragmente din Jurnalul Dorinei Potârcă (manuscris)

Mulțumim doamnei Voica Potârcă pentru că ne-a permis să publicăm aceste fragmente inedite din caietele mamei sale

Sursa: <http://www.memorialsighet.ro/>